

[Arne Melchior]

ikke undgå at komme i tanker om et andet udtryk i mediesammenhæng, der minder lidt om dette her, nemlig »alsidighed«. Når vi ved, hvor svært det er med alsidigheden, kan vi regne ud, at det også er svært med mangfoldigheden; hr. Dohrmann nævnte Hudibras og lignende medier. Det er meget betænkeligt at gå så vidt, og jeg tror ikke, man kan gå videre end til dagblade i givet fald. Når det drejer sig om alsidighed og altså om mangfoldighed i dagspresse eller anden publikationsvirksomhed, kommer man nok ikke uden om, at det er en meget politisk betonet mangfoldighed, man ønsker, i hvert fald efter den bredere fortolkning af politik.

I den forbindelse vil jeg pege på følgende: så længe man vægrer sig ved at give støtte til politisk arbejde, som vi gør det i dette land, f.eks. gøre kontingenter til politiske partier skattefri eller give bastante støttebeløb til politisk virksomhed, således som vi kender det i en række lande, hvis demokratiske principper og praksis vi i øvrigt ikke har noget at indvende imod, er jeg ikke sikker på, at man kan komme ret meget længere, end vi er i øjeblikket med hensyn til den politiske støtte, som det vil være, når det er dagblade, det drejer sig om.

Når emnet skal færdigbehandles til sin tid, tror jeg ikke, vi kan undlade at inddrage hele problemet om støtte til politisk virksomhed, for i og for sig kan mødevirksomhed og studiekredsaktivitet og meget andet være nøjagtig lige så berettiget til denne støtte, der skal sikre mangfoldigheden i det pulveriserende politiske, folkelige liv her i landet.

Altså støtte til principperne, men respekt for kommissionen, der sidder. Når der er tilsagn om i løbet af 2 år at få et resultat fra kommissionen på dette, tror jeg ikke, der er nogen, ej heller SF, der gør sig håb om, at folketingsudvalget f.eks. kan gøre det arbejde, som kommissionen er i gang med, hurtigere eller nær så omfangsrigt, og derfor anbefaler vi også afventen af kommissionens resultat.

Wilhelm (VS):

Vi finder det ikke rigtigt, at man skal overholde det, hr. Søren Hansen fik udnævnt som god skik, nemlig at lade være med at diskutere ting, som en kommission sidder og arbejder med. Vi finder det ikke – af to grun-

de. For det første har vi dårlige erfaringer med, hvor lang tid den slags ting kan tage. Dette her er en kommission, men på et tilsvarende vigtigt område, nemlig bogproduktions- og -distributionsområdet, blev der for 9 år siden nedsat et hurtigtarbejdende udvalg, men vi har ikke set resultaterne af det endnu – en kommission forventer man ikke engang skal arbejde så hurtigt – og imens sker der nogle mere eller mindre katastrofale ting på det område, og derfor kan vi selvfølgelig ikke bare vente.

Den anden grund er, at det også for et kommissions- eller udvalgsarbejde må være nyttigt løbende at høre en politisk debat og registrere, hvad der gør sig gældende af politiske tanker om de ting, de skal komme med løsningsforslag til. Derfor synes jeg også, denne debat kan være nyttig, hvis man ellers ville gå ind i den.

Vi er enige i det afgørende i SFs forslag, nemlig at trykte medier må støttes, og at det må ske selektivt. Vi er helt klar over den risiko for styring, der ligger i statsstøtte el.lign., af trykte medier, som i øvrigt efter vores mening omfatter mere end det, der er nævnt her, men hvorfor er det nu nødvendigt? Jo, det er det i særlig grad, fordi dette land er et meget lille sprogområde, når det drejer sig om at skaffe økonomisk baggrund for trykte medier, det være sig bøger eller periodiske publikationer: dagblade osv. Det er et meget lille sprogområde, som giver helt andre, skal vi kalde det forretningsmæssige forudsætninger for at have en netop mangfoldig, demokratisk, spændende og nuanceret debat om samfundsforhold, kulturliv osv.

Hvis ikke vi vil have, dette land skal være en ravnekrog i denne sammenhæng, må vi erkende, at der er andre vilkår, end der er f.eks. i Tyskland, Frankrig, England osv.

Må jeg nævne et konkret eksempel, et lille blad, som lever endnu, men som har haft det hårdt, siden det blev oprettet for 16–17 år siden, Politisk Revy. Det havde som forbillede blade, som ingen af os ville kunne forestille os de pågældende lande være foruden: New Statesman i England, Nouvel Observateur i Frankrig; det kunne naturligvis slet ikke leve op til disse forbilleder, men havde dog visse kvaliteter. Jeg skal ikke bedømme værdien af bladet, men bare henvise til, at Hilmar Baunsgaard og forskellige andre langt hen over midten i denne sal på et tids-